

Memoriter

*Mennyit változtam, mióta nem láttál,
 megismernél még?
 Mennyi minden történt, mennyi
 apróság, amitől,
 persze, én még ugyanaz vagyok,
 nagyrészt. Nagyrészt.
 De ha megszorozzuk a perceket vagy
 azt a rengeteg információt,
 ami magában nem jó ugyan semmire,
 nem elég egy ember megváltoztatásához,
 ha összeadjuk, hány és hány miniatűr
 módon változtam, csak azért, mert azóta
 is élek, folytatódok, alakulok –
 borzasztó. Esélyem sem lenne elmesélni,
 már most sem. Itt van ez a vers, mesélnék
 erről is, miért írtam, mi „ihlette”, kérdeznélek,
 hogy tetszik, nem túlzás-e, például, hogy
 a versről írok a versben – hogy lesajnálja majd
 ezt, ha eljut egyáltalán hozzá, a majdani
 szerkesztő, kritikus, a kékvérű „olvasó elit”.
 Meglenne erről a véleményed, tudom.
 (Szarjam le.) Elkalandoztam.
 Gyűlölöm, bizonyos szempontból, minden
 egyes pillanatomban, amiről nem számolok be
 neked – tudod, mennyi szép volt köztük?
 Mennyinek örülnél, mennyire milyen régóta
 vártál, hogy eljöjjön.
 De hogy lehet szeretni azt a más embert, aki
 azután leszünk, ahol megdermed, akár a sodó
 tetején a hártya, véglegessé válik az a valaki,
 aki a másik szemében voltunk?
 Ott kéne abbahagyni, minden percben ott
 motoszkál a tudatomban ez az akaratlan
 kötözködés, hogy ott kellett volna abbahagyni
 mindent, ameddig ismertél.
 Elképzelhetetlen számomra, hogy nem ismeresz.
 Illetve akit igen, már nem egészen én vagyok,
 százalékosan érve.*

Egy bizonyos hártávává dermedt pillanatban
stagnálunk egymás emlékezetében, ami
önmagában szép dolog. De hogy ezen kívül
még folytatódjak – hogy lehet megszokni
egy ilyen kompromisszumot? Te tudod,
persze, neked is hány ilyet kellett kötnöd.
Én pedig belegondolok közben, hogy hány
és hány változatomban élek, különböző,
más-más mértékig megbízható, érdeklődő
és főleg másutt félbemaradt emlékezetekben.
Megismernél még, persze, ötven év elteltével is.
Csak hát nem is tudnám, honnan kezdjek
mindent elmondani. És hogy pontosan mi
is lenne az a „minden”.

Nem mintha valaha sor kerülne arra, hogy
csődöt mondjak ezen a téren,
de azért még szorongva igyekszem
számon tartani, megjegyezni, leltározni
a dolgaim.

Ameddig csak tudom, gyarló emlékezetemben,
felszínes, lusta memóriámban, mintha pusztá
kézzel kéne, csöppenésmentesen sodót vinnem
valakinek, őrizni, egyre csak őrizni, foszladozó,
molyrágta szöveget, roncsolódó szövegű memoritert,
egy soha el nem következő alkalomra, magam.